

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: N. T., narozená dne X,
státní příslušnost: X,
bytem X,
zastoupená: Mgr. Marek Hudlický, advokát,
sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3. 8. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2023, č. j.
OAM-374/ZA-ZA12-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala v České republice žádost o mezinárodní ochranu. V průběhu azylového

správního řízení vyšlo najevo, že žalobkyni udělila Polská republika vízum. Polsko přijalo svou odpovědnost, jak vyplynulo z informace poskytnuté žalovanému dne 20. 4. 2023. Na základě toho žalovaný rozhodl tak, že Polsko je státem příslušným k posouzení azylové žádosti žalobkyně podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“).

2. V žalobě namítala žalobkyně zejména následující: žalovaný nepostupoval důsledně v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, dále žalovaný správní orgán nešetřil práva a oprávněné zájmy žalobkyně a porušil při tom zásadu proporcionality, jakož i zásadu subsidiarity. S žalobkyní byl dne 24. 5. 2023 proveden doplňující pohovor, během kterého vyplynulo, že dlouhodobě žije se svým druhem panem I. M., narozeným dne X, který je rovněž žadatelem o mezinárodní ochranu v řízení vedeném u žalovaného pod sp. zn. OAM-375/ZA-ZA12-D07-2023. Žalobkyně se svým druhem žila a tvořila společnou domácnost již na území svého domovského státu. O polské vízum zažádali společně, přičemž žalobkyni bylo vízum vydáno dne 24. 6. 2021, jejímu druhovi pak dne 25. 6. 2021. Do Polska přicestovala žalobkyně spolu se svým druhem a po celou dobu pobývali společně, ať již na území Polska nebo ČR. Lze tak mít za prokázané, že žalobkyně a pan I. M., ačkoliv nejsou manželé, jsou rodinnými příslušníky podle ust. čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí chybně uzavřel, že nebyl shledán postup pro aplikaci čl. 10 ani 11 Dublinského nařízení, neboť na území členských států Evropské unie nepobývají žádní členové rodiny žadatelky, resp. její rodinní příslušníci. Takové závěry jsou však podle přesvědčení žalobkyně v přímém rozporu se zjištěnými skutečnostmi a s článkem 2 písm. g) Dublinského nařízení, kdy žalobkyně je přesvědčena, že její žádost měla být posouzena společně s jejím druhem I. M., resp. že se žalovaný měl zabývat i těmito kritérii. Dále podle čl. 17 Dublinského nařízení platí diskreční ustanovení, podle kterého odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát EU rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, již podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žalobkyně v tomto směru žalovanému vytýká, že se při posouzení aplikace tohoto ustanovení rovněž nedostatečně zabýval její rodinnou situací v tom směru, že jejího druha nepovažoval za rodinného příslušníka. Namísto toho žalovaný uzavřel, že žádost bude posouzena v Polské republice.
3. Na žalobu žalobkyně reagoval žalovaný svým vyjádřením: žalobní body se týkají výhradně údajného porušení čl. 10 a 11 Dublinského nařízení. Žalovaný konstatoval, že ani jeden z uvedených článků není aplikovatelný na případ žalobkyně. Čl. 10 řeší situaci, kdy cizinec podává svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v momentě, kdy na území dané země již pobývá (se statutem žadatele o mezinárodní ochranu) jeho rodinný příslušník. Takový závěr je možné zaujmout z formulace čl. 11, který doslovně řeší situaci, kdy rodinní příslušníci podají žádost současně, případně brzy po sobě. Čl. 10 tedy na případ žalobkyně nemohl být aplikován. Stejná je situace, co se týče čl. 11. Ten totiž nepředkládá pouze ono časové kritérium, nicméně dále specifikuje, že by muselo aplikací kritérií dojít k rozdělení rodinných příslušníků. Ani čl. 11 tedy není možné aplikovat, protože k žádnému rozdělení nedojde. V případě žalobkyně i jejího přítele uznalo Polsko svou příslušnost k posouzení jejich azylových žádostí.
4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobkyně setrvávala v Polsku na pracovním pobytu od léta 2021. V ČR, kam o rok později podjela, se snažila nalézt lépe odměňovanou práci. O mezinárodní ochranu požádala v ČR. Žalovaný následně požádal Polsko o posouzení příslušnosti k projednání azylové žádosti žalobkyně. Dne 20. 4. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně podanou na území ČR podle Dublinského nařízení.
6. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“*
7. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení: *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*
8. Z informací doručených ČR, konkrétně žalovanému Ministerstvu vnitra, Polskem, konkrétně polským Úřadem pro cizince, dne 20. 4. 2023 vyplývá, že je žalobkyně stále držitelkou platného polského víza. Podle výše citovaného ustanovení je tak státem příslušným k posouzení azylové žádosti žalobkyně právě Polsko.
9. Dále z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobkyně zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu podle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z výsledku žalobkyně a z informací shromážděných v dokumentu s názvem „Polsko Informace OAMP, 15. května 2023 - Azylový systém“, dále ze sdělení Polska, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Polsku.
10. Nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: *„Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v*

konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií. ‘Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států EU je předpoklad dodržování základních lidských práv, a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si žalovaný správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 15. 5. 2023 týkající se azylového systému v Polsku, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Polsku. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni EU, Evropského soudního dvora či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavadaly příčinu k domněnce o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Polsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Polska, avšak žádné nezjistil. Z uvedeného i z dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byla žalobkyně v Polsku vystavena riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Zhodnocení veškerých takto získaných informací provedl žalovaný na str. 4-6 napadeného rozhodnutí, a to způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Polsku ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to ani v individuálním vztahu k žalobkyni. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec podle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalovaného, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Nadto soud připomíná, že ačkoliv Informace OAMP ze dne 15. 5. 2023 jsou počítány jako jeden podklad, informace v něm obsažené jsou souhrnem nejdůležitějších informací z mnoha dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž je tento podklad dostatečně způsobitý podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Polsku.

11. Jelikož nebyly žalobkyní prokázány žádné systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadeného rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť je prokázáno, že žalobkyni v Polsku žádné azylové

relevantní nebezpečí nehrozí.

12. Podle čl. 10 Dublinského nařízení: „Pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.“
13. Podle čl. 11 Dublinského nařízení: „Pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení: a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob; b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.“
14. Žalobkyně v ČR nemá rodinného příslušníka (ani mezi žadateli o azyl). S tvrzeným přítelem panem I. M. manželství neuzavřela, ani spolu nemají děti. O předání do Polska bylo ke všemu rozhodnuto i v jeho věci, což riziko rozdělení páru vylučuje.
15. Podle čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení: „Pro účely tohoto nařízení se rozumí ‚rodinným příslušníkem‘ tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu: manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/ktou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země.“
16. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu: „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“
17. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu: „Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo registrovaný partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.“
18. Podle § 42 odst. 1 písm. a) zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů: „Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem cizince s povoleným pobytem na území.“
19. Podle § 42 odst. 1 písm. e) zákon o pobytu cizinců: „Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je manželem azylanta.“
20. Žalobkyně nepatří do žádné z řečených skupin. Jak již bylo uvedeno výše, s panem M. do manželství nevstoupila. A samo Dublinské nařízení ve svém čl. 2 písm. g) stanovuje u nesezdaných párů podmínku: „...pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země.“ Jak dokládá citované ustanovení zákona o azylu, u partnerského vztahu je co do azylové relevance vyžadována českým právním řádem oficializace ve formě manželství, resp. registrovaného partnerství.

21. Soud rovněž vzal v potaz, že žalobkyni napadeným rozhodnutím nehrozí návrat do vlasti stížené válkou, nýbrž předání do Polska, tedy členského státu Evropské unie a především Severoatlantické aliance (NATO), tzn. státu schopného garantovat žalobkyni bezpečnost srovnatelně s ČR. Ke všemu správní spis ve věci zahrnuje sdělení polského Ministerstva vnitra a administrativy, v němž stojí: „*Vynucování výkonu rozhodnutí o návratu je také pozastaveno.*“
22. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. září 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně